

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.12.2015, sp. zn. 33 Cdo 4180/2014, ECLI:CZ:NS:2015:33.CDO.4180.2014.1

Číslo: 43/2017

Právní věta: K projednání a rozhodnutí sporu o nahrazení projevu vůle školského zařízení pro výkon ústavní výchovy uzavřít smlouvu o prodlouženém pobytu nezaopatřené osoby podle § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012, není dána pravomoc soudu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.12.2015

Spisová značka: 33 Cdo 4180/2014

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pravomoc soudu

Předpisy: § 159 odst. 1 předpisu č. 500/2004Sb.
§ 2 odst. 6 předpisu č. 109/2002Sb. ve znění do 31.10.2012
§ 7 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil usnesení Krajského soudu v brně – pobočka v Jihlavě ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 54 Co 169/2013, tak že se rozsudek Okresního soudu v Třebíči ze dne 6. 11. 2012, sp. zn. 12 C 130/2012, zrušuje a řízení se zastavuje, s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena řediteli Dětského domova, Jemnice, Třešňová 748 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. O k r e s n í s o u d v Třebíči rozsudkem ze dne 6. 11. 2012, č. j. 12 C 130/2012-71, zamítl žalobu, již se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost uzavřít s ním smlouvu o poskytování plného přímého zaopatření po ukončení výkonu ústavní výchovy blíže specifikovaného znění, a rozhodl o nákladech řízení. Dovodil, že ustanovení § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 109/2002 Sb.“), neukládá žalovanému povinnost k uzavření smlouvy; vyplývá z něho pouze možnost na základě žádosti smlouvu uzavřít, přičemž i v případě splnění všech v zákoně taxativně vymezených podmínek je dána konečná diskreční pravomoc k uzavření smlouvy řediteli příslušného zařízení.

2. K r a j s k ý s o u d v Brně - pobočka v Jihlavě usnesením ze dne 31. 3. 2014, č. j. 54 Co 169/2013-98, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena k vyřízení Dětskému domovu J. (výrok II.), a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (výrok III.). Oproti soudu prvního stupně dospěl k závěru, že daná věc nenáleží do pravomoci soudu. Konstatoval, že ustanovení § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb. ve znění po novele, provedené s účinností ke dni 1. 11. 2012 zákonem č. 333/2012 Sb., doznalo pouze nepodstatné změny upřesňující postup zařízení při poskytování dalšího pobytu nezaopatřeným osobám připravujícím se na budoucí povolání. Tak jako je v odstavci 5 ustanovení § 24 zákona č. 109/2002 Sb. ve znění před novelou (upravujícího povinnosti ředitele zařízení) stanoveno, že ředitel uzavře smlouvu o prodlouženém pobytu v zařízení podle § 2 odst. 6 s nezaopatřenou osobou, je obdobná úprava obsažena v odst. 4 ustanovení § 24 uvedeného zákona ve znění po novele. Nově je pouze v jeho § 24 odst. 3 písm. b) výslovně stanoveno, že ředitel zařízení v oblasti státní správy rozhoduje o zamítnutí žádosti o poskytování plného přímého zaopatření podle § 2 odst. 6 tohoto zákona. S odkazem na ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. ve znění před novelou, resp. § 36 odst. 1 a contrario v jeho znění po novele odvolací soud dovodil, že na rozhodnutí ředitele zařízení o právech a povinnostech osoby v oblasti státní správy se vztahuje správní řád; ačkoli do 31. 10. 2012 zákon výslovně nestanovil, že ředitel zařízení rozhoduje o zamítnutí žádosti o uzavření smlouvy v režimu správního řízení, není důvod, aby na takovéto rozhodnutí bylo nahlíženo jinak, neboť i před provedenou novelou bylo uzavření smlouvy zařazeno mezi pravomoci (povinnosti) ředitele zařízení a ten tak činil z pozice orgánu státní správy. Jestliže žalobce požádal o uzavření smlouvy, měla ředitelka zařízení coby správní orgán o této žádosti rozhodnout správním řádem předvídaným způsobem (tj. zamítavě). Proti takovému rozhodnutí by pak mohl žalobce podat odvolání k nadřízenému orgánu (§ 36 odst. 2 zákona). Vydání rozhodnutí žalovaným se mohl žalobce domáhat, neboť správní řád upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí o návrhu (§ 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), popř. mohl využít ochranu poskytovanou správním řádem před nečinností správního orgánu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, a to otázky pravomoci soudu ve věci nahrazení projevu vůle zařízení uzavřít s nezaopatřenou osobou smlouvu o poskytnutí plného přímého zaopatření podle § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012. Zpochybňuje správnost právního závěru, že věc nespadá do pravomoci soudu, a postup odvolacího soudu považuje za odepření spravedlnosti. Zdůrazňuje, že žádost u žalovaného i žalobu podal dříve, než nabyla účinnosti novela zákona č. 109/2002 Sb., provedená zákonem č. 333/2012 Sb., která teprve v § 24 odst. 3 písm. b) stanovila, že ředitel zařízení v oblasti státní správy rozhoduje o zamítnutí žádosti o poskytování plného přímého zaopatření podle § 2 odst. 6. Do té doby zákon nesvěřoval řediteli pravomoc vydávat takové správní rozhodnutí. Na rozdíl od odvolacího soudu má za to, že i když zákon coby veřejnoprávní norma stanoví řediteli zařízení povinnost smlouvu uzavřít, smlouva samotná, jejíž smluvní stranou je samotné zařízení (tj. subjekt s právní subjektivitou), má soukromoprávní povahu stejně jako výsledný právní vztah touto smlouvou založený. S odkazem na článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod prosazuje, že teprve zákon č. 333/2012 Sb., bez ohledu na znění důvodové zprávy k němu, založil pravomoc rozhodovat v dané věci v režimu veřejné správy. Do té doby neexistoval žádný režim, podle něhož by se mohl v rámci správního práva čehokoli domáhat. Je přesvědčen, že pozdější změna práva nemohla zásadně změnit procesní postup řešení předchozích vztahů. Z uvedených důvodů dovolacímu soudu navrhuje, aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

III. Přípustnost dovolání

4. V řízení o dovolání bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (srov. čl. II bod 1 a 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb. – dále opět jen „o. s. ř.“).

5. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) při splnění podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť dovolací soud dosud neřešil otázku pravomoci soudu k nahrazení projevu vůle školského zařízení pro výkon ústavní výchovy k uzavření smlouvy podle § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012, na jejímž vyřešení záviselo rozhodnutí odvolacího soudu.

IV. Důvodnost dovolání

7. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, žalobce zpochybnil správnost závěru, že není dána pravomoc soudu projednat a rozhodnout spor o nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu podle § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012. Protože žalobce nenamítá žádnou z vad vyjmenovaných v § 242 odst. 3 o. s. ř. a jejich existence nevyplývá ani z obsahu spisu, zabýval se dovolací soud jen k dovolacímu přezkumu nastolenou otázkou.

8. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

9. Podle § 103 o. s. ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé.

10. Podle § 104 odst. 1 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

11. Podle § 7 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odstavec 1). Spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona (odstavec 2). Jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odstavec 3).

12. Pravomoc soudu představuje zákonem vymezený okruh věcí, které je soud oprávněn projednat a

rozhodnout. Do pravomoci soudu náleží zásadně rozhodování o všech věcech vyplývajících z právních vztahů vyjmenovaných v § 7 odst. 1 o. s. ř. Občanskoprávní vztahy, jako obecné soukromoprávní vztahy, jsou založeny na právní rovnosti účastníků, jejichž práva a povinnosti vznikají zásadně na základě projevů vůle vyplývajících z principu jejich smluvní autonomie. Projednání a rozhodování jiných věcí než těch, které vyplývají ze soukromoprávních vztahů vyjmenovaných v § 7 odst. 1 o. s. ř., je (vedle správního soudnictví – § 244 a násl. o. s. ř.) svěřeno do pravomoci soudů jen na základě zvláštního právního předpisu (§ 7 odst. 3 o. s. ř.).

13. Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že žalobce byl v době své nezletilosti umístěn v zařízení žalovaného. Po dosažení zletilosti zde dále pobýval coby zletilá nezaopatřená osoba, která se soustavně připravuje na budoucí povolání formou řádného denního prezenčního studia na vysoké škole, na základě smlouvy o poskytování plného přímého zaopatření po ukončení výkonu ústavní výchovy (dále též „smlouva“) uzavřené se žalovaným podle § 2 odst. 6 zákona č. 109/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2012. Účastníci uzavírali smlouvu opakovaně vždy na dobu jednoho roku, naposledy dne 19. 9. 2011 na dobu od 1. 10. 2011 do 30. 9. 2012. Žalobce v průběhu tohoto období porušil své povinnosti a žalovaný s ním, ač o to požádal, smlouvu na další období neuzavřel. Na to žalobce podal dne 24. 9. 2012 u soudu žalobu na plnění, již se domáhá nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít s ním smlouvu ve znění obsaženém v žalobním petitu. Žaloba byla žalovanému doručena dne 1. 10. 2012.

14. Pro vyřešení otázky, zda daná věc spadá do pravomoci soudu, je rozhodující závěr, jakou má smlouva povahu (soukromoprávní či veřejnoprávní).

15. Veřejnoprávní smlouvy jsou v § 159 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), obecně definovány jako dvoustranné nebo vícestranné právní úkony, které zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného (správního) práva. Oproti vztahům soukromoprávním, pro něž je typické, že si strany mohou svobodně smluvit to, co uznají za vhodné (i obsah pojmenovaných smluv mohou v převážné míře sami ovlivnit vlastními ujednáními, upravujícími jejich práva a povinnosti odlišně od zákona), je pro veřejnoprávní vztahy charakteristické, že jeho podstatný obsah je předepsán zákonem, případně stanoven individuálním správním aktem, aniž by se od něj strany mohly odchýlit. Kritériem pro rozlišení mezi oběma typy vztahů je tedy míra, v jaké se smluvní strany mohou podílet na utváření obsahu vztahu; zatímco pro soukromoprávní vztahy platí princip rovnosti stran (jak již bylo výše uvedeno), pro vztahy veřejnoprávní platí princip nadřazenosti jedné z nich (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 5. 2008, č. j. [Konf 31/2007-82](#)). Veřejnoprávní smlouvy se posuzují podle svého obsahu, a nikoliv podle formálního označení, a rozhodující pro závěr, zda posuzovaná smlouva je veřejnoprávní smlouvou, je povaha smlouvou upravených práv a povinností (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 8. 2014, č. j. [Konf 62/2012-49](#), a JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 666).

16. Právní poměry výkonu ústavní výchovy ve školských zařízeních (dále jen „zařízení“) jsou upraveny v zákoně č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních (dále též „zákon“). Zákon kromě obecného garantování práva každého dítěte na výchovu a vzdělání v návaznosti na ústavní principy a mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána (§ 1 odst. 1 zákona), stanoví také účel, pro který je zařízení zřizováno, kterým je zajišťovat nezletilé osobě (zpravidla ve věku od 3 do 18 let, případně zletilé osobě do 19 let – dále jen „dítě“) na základě rozhodnutí soudu (mimo jiné) o ústavní výchově náhradní výchovnou péči v zájmu zdravého vývoje, řádné výchovy a vzdělávání (§ 1 odst. 2 zákona), a podmínky, za nichž je náhradní výchovná péče zajišťována. Zařízení poskytuje dětem s nařízenou ústavní výchovou plné přímé zaopatření v rozsahu podle § 2 odst. 7 zákona (tj. stravování, ubytování a ošacení, učební potřeby a pomůcky, úhrada nezbytně nutných nákladů na vzdělávání, na zdravotní péči, léčiva a zdravotní prostředky, které

nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění, pokud nebyla péče vyžádána zákonnými zástupci dítěte, kapesné, osobní dary a věcná pomoc při odchodu zletilých ze zařízení a úhrada nákladů na dopravu do sídla školy); dětem mohou být hrazeny další potřeby a náklady uvedené v § 2 odst. 9 zákona. Podle § 2 odst. 6 zákona ve znění do 31. 10. 2012 zařízení může poskytovat plné přímé zaopatření (§ 2 odst. 7, 9 zákona) zletilé nezaopatřené osobě po ukončení výkonu ústavní výchovy a ochranné výchovy, připravující se na budoucí povolání, nejdéle však do věku 26 let (dále jen „nezaopatřená osoba“), a to za podmínek sjednaných ve smlouvě mezi nezaopatřenou osobou a zařízením. Podle § 24 odst. 5 zákona ve znění do 31. 10. 2012 ředitel zařízení uzavře smlouvu o prodlouženém pobytu v zařízení podle § 2 odst. 6 s nezaopatřenou osobou, připravuje-li se tato osoba soustavně na budoucí povolání i po dosažení zletilosti, a to na základě její žádosti. Uzavře-li ředitel zařízení s nezaopatřenou osobou smlouvu podle § 2 odst. 6 zákona, vztahují se na ni – obdobně jako na děti s nařízenou ústavní výchovou – nejen práva, ale i povinnosti vyplývající z § 20 odst. 1 a 2 zákona a z vnitřního řádu zařízení.

17. Z výše uvedeného vyplývá, že obsah smluvního vztahu – rozsah plného přímého zaopatření, včetně výše kapesného, osobních darů a věcné pomoci (§ 31 zákona), jakož i povinnosti nezaopatřené osoby – je ještě před uzavřením smlouvy závazně určen zákonem, popř. prováděcím předpisem (vyhláška č. 438/2006 Sb., kterou se upravují podrobnosti výkonu ústavní výchovy a ochranné výchovy ve školských zařízeních), a při samotném uzavírání smlouvy se již od něho nelze podstatně odchýlit. Dětský domov (§ 2 odst. 1 písm. b/ zákona), který jako subjekt veřejné správy plní zejména úkoly výchovné, vzdělávací a sociální podle § 12 odst. 1 zákona, je ve své volnosti poskytovat plné přímé zaopatření limitován zákonem; nemůže libovolně měnit podmínky, za nichž je zaopatření poskytováno. Při uzavírání smlouvy vystupuje vůči nezaopatřené osobě do jisté míry autoritativně v pozici vykonavatele veřejné správy, což se může následně projevit i tím, že za trvání smluvního vztahu je oprávněn (a povinen) měnit konkrétní rozsah poskytovaného plného přímého zaopatření v souvislosti s nastalou změnou jeho právní úpravy; na nezaopatřené osobě, jež je adresátem veřejné správy, pak záleží, zda podmínky akceptuje, či nikoliv. Smlouva o plném přímém zaopatření je tedy smlouvou veřejnoprávní, upravující práva a povinnosti v oblasti veřejného práva. Závěru, že smlouva podléhá režimu veřejného práva, nasvědčuje i to, že zařízení (dětský domov), coby příspěvková organizace zřízená krajem podle § 27 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, zajišťuje plné přímé zaopatření převážně z peněžních prostředků přijatých z rozpočtu svého zřizovatele, resp. ze státního rozpočtu, poskytovaných prostřednictvím zřizovatele (§ 28 zákona č. 250/2000 Sb.). Správa těchto prostředků se přitom řídí předpisy veřejného práva.

18. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit argumentace žalobce, že teprve zákon ve znění účinném od 1. 11. 2012 svěřil do pravomoci ředitele zařízení rozhodovat v oblasti státní správy o zamítnutí žádosti o poskytování plného přímého zaopatření podle § 2 odst. 6. Již v usnesení ze dne 21. 8. 2014, č. j. [Konf 62/2012-49](#), zvláštní senát s odkazem na právní teorii a soudní praxi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. [7 As 99/2011-73](#)) dospěl k závěru, podle něhož možnost nahrazení neuzavřené veřejnoprávní smlouvy rozhodnutím správního orgánu není nezbytnou podmínkou pro stanovení, zda lze smlouvu označit za veřejnoprávní. Naopak rozhodný je obsah smlouvy, resp. charakter práv a povinností smluvních stran a možnosti stran ovlivnit obsah smlouvy. Je proto bez významu, že v zákoně č. 109/2002 Sb. ve znění do 31. 10. 2012 není výslovně stanoveno, že ředitel zařízení uzavírá smlouvu podle § 2 odst. 6 v oblasti státní správy. I když tedy zákon nepočítá s žádným správním řízením, jež by bylo možné vést namísto uzavření smlouvy o plném přímém zaopatření, je taková smlouva smlouvou veřejnoprávní, a to subordinačního typu podle § 161 správního řádu, neboť na straně jedné vystupuje správní orgán, resp. subjekt veřejné správy (ředitel zařízení, resp. zařízení) a na straně druhé adresát veřejné správy, vůči níž výkon veřejné správy směřuje. Závěr odvolacího soudu, že k projednání a rozhodnutí sporu není založena pravomoc soudu, je správný; pravomoc soudu není dána ani ve smyslu § 7 odst. 3 o. s. ř.

19. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že novela zákona s účinností od 1. 11. 2012 pouze formulačně upřesnila dosavadní úpravu postupu ředitele zařízení při rozhodování o žádosti o uzavření smlouvy o prodlouženém pobytu podle § 2 odst. 6 zákona (viz důvodová zpráva k zákonu č. 333/2012 Sb.). Jestliže ředitel zařízení smlouvu s nezaopatřenou osobou na základě její žádosti neuzavřel (odmítl ji uzavřít), resp. nerozhodl o zamítnutí žádosti ve smyslu § 24 odst. 3 písm. b) zákona, ve znění od 1. 11. 2012, mohla se nezaopatřená osoba rozhodnutí o své žádosti domáhat správní cestou, a to podnětem k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 správního řádu), popř. žalobou proti nečinnosti podanou proti řediteli zařízení u správního soudu (§ 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního - dále jen „s. ř. s.“). Jestliže by ředitel zařízení v soudem uložené lhůtě rozhodl o její žádosti zamítavě, mohla by se nezaopatřená osoba proti takovému rozhodnutí bránit žalobou podanou podle § 65 s. ř. s.

20. Z výše řečeného je zřejmé, že žalobci se nepodařilo prostřednictvím dovolacích námitek zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, jímž odvolací soud pro nedostatek podmínky řízení, kterou nelze odstranit (§ 104 odst. 1 o. s. ř.), zrušil rozsudek soudu prvního stupně a řízení zastavil [§ 219a odst. 1 písm. a), § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř.]. Protože neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočíval v tom, že nebyla dána pravomoc soudů, bylo na místě rozhodnout o postoupení věci orgánu, do jehož pravomoci náleží. Tímto (správním) orgánem není ovšem samotné zařízení (žalovaný) coby subjekt veřejné správy s právní subjektivitou, nýbrž jeho ředitel, jemuž je zákonem svěřeno rozhodování v oblasti státní správy. Jelikož dosavadní výsledky řízení umožňují v tomto směru o věci rozhodnout, dovolací soud podle § 243d písm. b) o. s. ř. změnil rozhodnutí odvolacího soudu tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, s tím, že věc bude postoupena řediteli zařízení - orgánu příslušnému podle § 104 odst. 1, věty druhé, o. s. ř. Právní účinky podané žaloby zůstávají zachovány a na žalobu se hledí tak, jako kdyby byla postoupenému orgánu podána v den doručení žaloby soudu (srov. nálezy ÚS sp. zn. [II. ÚS 89/97](#)).

21. O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, odvolacího a dovolacího bylo rozhodnuto podle § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 151 odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř., neboť žalobci, který zavinil zastavení řízení, a ani v dovolacím řízení nebyl úspěšný, právo na náhradu těchto nákladů nevzniklo a náklady, které vznikly žalovanému v souvislosti s vyjádřením k žalobě a k odvolání žalobce prostřednictvím advokáta, nelze - vzhledem k obsahu těchto podání - považovat za účelně vynaložené; v dovolacím řízení mu žádné náklady nevznikly.